

193

С ПРАЗДНИКОМ ПОБЕДЫ!

Куда м. Жий
вд. Чкалова 52
кв. 38.
Писемнику
Кому Манаку В.А.

Индекс предприятия связи	и адрес отправителя
<u>256552</u>	<u>Жийвска обл.</u> <u>Метивский р-н</u> <u>с. Бланица</u> <u>В.В.В.В.В.</u>

252054

Пишите индекс предприятия связи места назначения

0123456789

Внимание!
Образец написания цифр индекса:

© Министерство связи СССР. 1988
13.01.88. 88077. Цена 6 к. Художник М. Оленев

ПРОСЬБА ПОЗДРАВИТЕЛЬНЫЕ ИНОГОРОДНЫЕ ПИСЬМА
ОТПРАВЛЯТЬ ЗАБЛАГОВРЕМЕННО

Изготовлено на Рязской ф-ке Гознака

Біль душі людської.

Створюється книга-меморіал
„33-й: голод”

Вовк Іван Андрійович з села
Талаток Метіївського району
Київської області.

Прочитавши в газеті „Сільські Вісті”
до 3 січня 1989 року замітки про біль душі
людської і творення книги-меморіалу „33-й: голод”,
я не міг аніминатися спокоєм. Ці розповіді
і епізоди, про які надруковані в газеті, що
сповідає громадянин з різних місць,
збудоражили всю мою душу і пам’ять
про той страшний час в суцільній і не-
мисній історії українського народу, так
званих білих плямах в історії всієї нашої
країни в період сталінізму, який завдав
непоправних і незворотних ран розвитку
нашої соціалістичної Батьківщини і
її народу. Все це безпосередньо відно-
ситься кожною громадянською людиною.

Подібні події і епізоди з мого життя,
горе і біль відбулися і в
моєму особистому житті, я їх
відчув на собі, пережив їх і вижив.

Батько мій, Вовк Андрій Васильович,
з села Талаток. Мати з сусіднього
села Платирі, жини в с. Талатках

на одному дворі з сім'єю брата.

Особисту господарювання одностайно.

Батько мав конячину, сприявша з другим односельцем для вівчарства Чкавській. Сім'я мала добру корову, птицю іноді свиню. Я народився в 1921 році.

Брід мене, старшого, мавши мене брат

Андрій, сестри Фредерика, Маруся і Параскея. Трудно було жити.

Проте жили, але дає життя перетворилося в муку. З початком колективізації батько перший вступив в хоспес.

Восени 1932 рік. Хліб, який в когось був, забирали „активісти“. Забирали все і залишали нічого. Тіти нічого: погана

господарка. Батько збирає все домашнє, але мало ще якого ціннієтє, і їде в

Росію (в Камузу), щоб викупити ще якийсь продуктів для вживання сім'ї від голоду, але приїждєв нічого.

Сім'я переїжджає в Памірієву камузу, в якій думає, що можна буде вижити в цей страшний 1932 рік. Він для нашої сім'ї був страшнішим, ніж для деяких інших сімей тому, що маючи добру корову під значним уцесінням, відібравши для готівки сім'ї і готівки кошти. Батько скільки разів писав в ОДПУ, добивався законно, щоб повернули ^{по} вівчарство каму забрати корову

і внось в бурян. На щастя, його не
загибли. Так і замишався Кирієв,
випримає геть і ще жив 24 роки,
мешарував і майстрував, мав сім'ю,
яка складалася з 4-х дітей і дружини

Тако людська доля, створена подобно
людинам життя.

У селі Талійках, ³⁹по нещасливій долі,
загинув від голоду за 1932 і 1933 роки
830 душ, що становило третю частину
населення села Талійок, якого приблизно
було біля 2300 душ. Це встановлено
неодолімо по своїй пам'яті і ще старішим
від мене жителів села, які ще живуть.

У той страшний час, я, як дитина,
нічого не розумів, що всьому відбувалося,
тілечко дуже їсти хотілося, але нікого і
нічого не було ^{жодного} з'їсти. Якесь отупіння чи
статистичний сенс оволоділи мною, що не
можна пояснити. Запам'ятав один
в темному стайні, мене ^{сироту} заірвала рідна
тітка-христка в Гоминівській радгосп.
Там мене вивантажили в бригаду волярів-
орати землі. За це давали їм - 200г.
жирів і суну. Ярма не могла підняти,
вода здоровенні, не дотягнутися до неї.
Допомогали хлопці. Старший ⁷⁸⁹ мене потім
підвів Василя відирот у мене хліб.
Ким дізнався про це бригадир (таким
справедливим дідусь Дмитарук, який все

